

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel (przewodniczący)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Zbigniew Puskarski (sprawozdawca)

Protokolant Kinga Sternik

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry
w sprawie **L. Z.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 8 maja 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1725/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Wejherowie

z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt II K 11/22,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. nakazuje zwrócić oskarżonemu L. Z. uiszczoną opłatę od kasacji.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wejherowie wyrokiem z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt II K 11/22, uznał L. Z. za winnego tego, że w dniu 17 lipca 2021 r. w W., na ul. [...], prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego marki [...] o numerze rejestracyjnym [...], znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,99 miligrama alkoholu w 1 decymetrze sześciennym wydychanego powietrza, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto orzekł wobec oskarżonego: na podstawie art. 42 § 3 k.k. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio, a na podstawie art. 43a § 2 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Rozstrzygnął o kosztach sądowych, zasądzając od oskarżonego określoną kwotę na rzecz Skarbu Państwa.

Apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości, wniósł obrońca oskarżonego. Podniósł szereg rozbudowanych zarzutów obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 186 k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.), które skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia - że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa. „Z daleko posuniętej ostrożności procesowej, gdyby Sąd nie uznał powyższych zarzutów”, obrońca zarzucił też „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że nie doszło do zatarcia skazania wyroku z dnia 14 sierpnia 2012 r., sygn. akt VIII K 501/12 Sądu Rejonowego w Legnicy, za przestępstwo zakwalifikowane z art. 178a § 4 k.k., za które L. Z. wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 4 lat (str. 6

uzasadnienia wyroku) i to z uwagi na dopuszczalność tylko jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań, któremu stoi na przeszkodzie skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie (powinno być: Jaworze - uw. SN), wydanym w sprawie o sygn. akt II K 194/15 z dnia 15 grudnia 2015 r., za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., popełnione w trakcie obowiązywania próby (wskazanej powyżej) L. Z. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zawieszanej na okres próby dwóch lat, w sytuacji gdy do zatarcia ww. przestępstw doszło najpóźniej z upływem dnia 9 września 2018 r.”

Podobnie, „z daleko posuniętej ostrożności procesowej”, obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary. W konkluzji sformułował szereg alternatywnych wniosków, poczynając od postulatu zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego. W apelacji jej autor zamieścił także wnioski dowodowe.

Sąd Okręgowy w Gdańsku po rozpoznaniu tej apelacji wyrokiem z dnia 12 grudnia 2022 r., sygn. akt V Ka 1725/22, utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji i obciążył oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego L. Z. Zarzucił „rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne, pobieżne rozpatrzenie przez Sąd Odwoławczy zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i pominięcie podniesionych w apelacji niejasności oraz wewnętrznych i zewnętrznych sprzeczności, także zbagatelizowania kwestii nieprawidłowego i nieważnego pomiaru zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, KTÓRE ODBYŁO SIĘ RAZ (tak w oryginale) z uwagi na odmówienie posłuszeństwa urządzeniu dokonującego pomiar oraz zbagatelizowania kwestii braku wyczuwania woni alkoholu od oskarżonego przez bezpośredniego świadka zdarzenia – A. B., która jest obcą dla oskarżonego i oparcie tych twierdzeń na notatce urzędowej;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne, pobieżne rozpatrzenie przez Sąd Odwoławczy zarzutu naruszenia przepisu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 186 k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. i zupełne zbagatelizowanie relewantności zeznań bezpośredniego świadka

A. P., która *nota bene* była obecna na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu 17 lipca 2021 r., a po wtóre świadek ten na etapie jurysdykcyjnym, jako osoba najbliższa do oskarżonego nie został pouczone o prawie do odmowy składania zeznań, ani też nie umożliwiono mu zajęcia stanowiska w przedmiocie ewentualnego składania zeznań (na etapie postępowania przygotowawczego - odmówił składania zeznań);

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne, pobieżne rozpatrzenie przez Sąd Odwoławczy zarzutu naruszenia przepisu art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w wz. z art. 9 § 1 k.p.k. i zbagatelizowanie konieczności zasięgnięcia Opinii w przedmiotowej sprawie na okoliczność stanu trzeźwości oskarżonego *in tempus criminis* w sytuacji gdy (i) dokonano wadliwego pomiaru stanu trzeźwości urządzeniem Drager Alcotest 7110; (ii) bezpośredni świadek zdarzenia A. B. nie wyczuwała woni alkoholu i nie zauważyła symptomów upojenia alkoholowego; (iii) nie przesłuchano osoby najbliższej dla oskarżonego, a która ma istotną wiedzę dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy; (iv) istnieje rozbieżność w godzinach wyjazdu oskarżonego z posesji, a badaniem na zawartość alkoholu wykonanym względem oskarżonego; (v) stan nietrzeźwości nie wynika także z oświadczenia złożonego przez oskarżonego w chwili badania stanu trzeźwości, tj. w dniu 17 lipca 2022 r., gdzie co do okoliczności wskazanej w pkt 6 - Protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu z dnia 17 lipca 2021 r. (k. 16 i 16 verte), tj. „*Badany oświadcza, że w ciągu ostatnich 24 godzin spożywał napój alkoholowy*” oskarżony oświadczył, iż: „*odmawia udzielenia odpowiedzi*”; (vi) Sąd I i II instancji nie ustalił w ogóle czasookresu, tj. godziny, nawet przybliżonej, w którym oskarżony miałby dopuścić się zarzucanego mu czynu, co ma relewantne znaczenie z punktu przypisania mu ewentualnego przestępstwa;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedostateczne, pobieżne rozpatrzenie przez Sąd Odwoławczy zarzutu naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k. i zupełne zbagatelizowanie relewantności braku prawidłowego pomiaru alkoholu w wydychanym powietrzu w dniu 17 lipca 2021 r., i tym samym przyjęcie w wyroku wartości pomiaru wadliwego wyniku (urządzenie odmówiło posłuszeństwa, dokonano tylko jeden pomiar - wadliwym urządzeniem), pomimo wątpliwości co do jego stanu trzeźwości;

5. art. 174 k.p.c. (tak w oryginale - uw. SN) poprzez przyjęcie przez Sąd II instancji, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości na podstawie okoliczności wskazanej w notatce urzędowej, która nie powinna zastępować wyjaśnień oskarżonego, który nie pamięta okoliczności zdarzenia, a jego niepamięć nie została w żaden sposób zweryfikowana poprzez postępowanie dowodowe, a nade wszystko oskarżony podał do Protokołu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu z dnia 17 lipca 2021 r. (k. 16 i 16 verte, pkt 6), tj. *„Badany oświadcza, że w ciągu ostatnich 24 godzin spożywał napój alkoholowy”* oskarżony oświadczył, iż: *„odmawia udzielenia odpowiedzi”*;

6. art. 170 § 3 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 9 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. w zw. z art. 410 i 433 § 2 k.p.k. poprzez niewykonanie obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy i tym samym brak rozpoznania wniosku dowodowego obrony o przeprowadzenie dowodu przed Sądem II instancji (Sąd II instancji w ogóle nie wydał postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego) *eo ipso* brak przeprowadzenia zawnioskowanych dowodów z:

- a. opinii biegłego na okoliczności wskazane w apelacji;
- b. przesłuchania świadków: A. P., S. F. i P. N., M. O., K. M., st. asp. A., D. I. oraz D. M., na okoliczności wskazane w apelacji;
- c. kserokopia Umowy - na okoliczność wskazane w apelacji”;

„Z daleko posuniętej ostrożności”, na wypadek uznania przez Sąd Najwyższy powyższych zarzutów za niezasadne, obrońca zarzucił „rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, a to art. 178a § 4 k.k. oraz art. 76 § 1 i 2 k.k., oraz art. 108 k.k. przez niezasadne przypisanie oskarżonemu popełnienie przestępstwa zakwalifikowanego z art. 178a § 4 k.k., podczas gdy w dacie wyrokowania, tj. w dniu 25 maja 2022 r., jak również w dacie popełnienia przypisanego zachowania, tj. w dniu 17 lipca 2021 r., L. Z. nie był osobą prawomocnie skazaną za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, gdyż skazanie na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VIII K 501/12, nawet przy przyjęciu jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań, któremu miało stać na przeszkodzie skazanie wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworznie, wydanym w

sprawie o sygn. akt II K 194/15 z dnia 15 grudnia 2015 r., za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., uległo zatarcu z mocy prawa najpóźniej z upływem dnia 9 września 2018 r., a nadto czyn zabroniony z art. 178a § 1 k.k. nie został popełniony w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów orzeczonego na mocy wyroku w sprawie o sygn. akt VIII K 501/12". W konsekwencji obrońca zarzucił także rażącą niewspółmierność wymierzonych skazanemu: kary, środka karnego oraz świadczenia pieniężnego, a w konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wejherowie.

Na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. wystąpił o wstrzymanie wykonania orzeczenia do czasu rozpoznania kasacji; wniosek ten Sąd Najwyższy uwzględnił postanowieniem z dnia 26 lipca 2023 r.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w Pucku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Stanowiska tego nie podzielił prokurator Prokuratury Krajowej, który na rozprawie kasacyjnej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację należało uwzględnić, chociaż sposób zredagowania części zarzutów nasuwa zastrzeżenia, bowiem skarżący nie w pełni respektował wymóg faktycznego, a nie tylko werbalnego stawiania w tym nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów skierowanych przeciwko wyrokowi sądu odwoławczego. Ta uwaga odnosi się do zarzutu z pkt 5 oraz zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego. W pierwszym z nich jest mowa o „przyjęciu przez Sąd II instancji, że oskarżony był w stanie nietrzeźwości na podstawie okoliczności wskazanej w notatce urzędowej”, chociaż to Sąd Rejonowy ustalił, że L. Z. prowadził samochód znajdując się w stanie nietrzeźwości. W drugim zarzucie podniesiono naruszenie art. 178a § 4 k.k., art. 76 § 1 i 2 k.k. oraz art. 108 k.k., których Sąd odwoławczy nie stosował; jest przy tym znamienne, że w apelacji nie podniesiono zarzutu naruszenia prawa materialnego, zaś kwestię zatarcia skazania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 sierpnia 2012 r., sygn. akt VIII K 501/12,

postrzegano w kategorii ustaleń faktycznych. Tym niemniej całościowe odczytanie kasacji uprawniało do interpretowania zarzutu naruszenia prawa materialnego przez pryzmat art. 118 § 1 k.p.k. i uznania, że skarżący w istocie kwestionował sposób rozpoznania tego zarzutu apelacji, w którym przekonywano, iż Sąd meriti błędnie przyjął, iż nie doszło do zatarcia skazania z wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 sierpnia 2012 r., sygn. akt VIII K 501/12. W części motywacyjnej kasacji obrońca podnosił bowiem, że „Sąd I instancji, a za nim Sąd II instancji wskazał, iż nie doszło do zatarcia skazania wyroku z dnia 14 sierpnia 2012 roku, sygn. akt VIII K 501/12 Sądu Rejonowego w Legnicy”, jednak „w niniejszym postępowaniu Sady obu instancji tak naprawdę nie zbadały w sposób prawidłowy kwestii zatarcia skazania. (...) Sąd I, jak i II instancji nie dokonały swoim sumptem jakichkolwiek wyliczeń badając swoim sumptem tę kwestię. Sąd Odwoławczy bezrefleksyjnie powtórzył tezę Sądu I instancji, opierając się - tak przypuszcza obrońca (co wynikało także z ustnych motywów wyroku) li tylko na informacji powziętej z Karty Karnej i uznaniu, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, będąc wcześniej za to skazanym”.

Odczytanie przedmiotowego zarzutu w sposób uwzględniający intencję skarżącego pozwoliło uznać ten zarzut za zasadny, co skutkowało wydaniem przez Sąd Najwyższy orzeczenia kasatoryjnego. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy wskazał, że nie jest trafna argumentacja obrońcy oskarżonego wywodząca, iż Sąd meriti błędnie ustalił, że nie doszło do zatarcia skazania L. Z. wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 sierpnia 2012 r., sygn. akt VIII K 501/12, co rzutowało na zastosowanie wobec niego przepisu art. 178a § 4 k.k. W tym względzie Sąd *ad quem* stwierdził, co następuje: „Zgodnie z treścią art. 108 k.k. jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. Powyższy przepis ma zastosowanie w przedmiotowej sprawie. Bowiem oskarżony wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 15 grudnia 2015 r. (data uprawomocnienia 9 marca 2016 r.), sygn. akt II K 194/15 został skazany za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności zawieszanej na okres próby dwóch lat. W związku z tym prawidłowo dostrzegł Sąd

Rejonowy, że zatarciu nie uległ również wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 sierpnia 2012 r. sygn. akt VIII K 501/12 skazujący L. Z. za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu na okres 4 lat. Wobec powyższego, Sąd I instancji słusznie dostrzegł konieczność zastosowania za przypisany czyn przepisu art. 178a § 1 k.k. wymierzając oskarżonemu karę w granicach opisanych § 4 tegoż przepisu”.

Wywód ten każe uznać, że Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie odpowiedniego zarzutu apelacji, przez co rażąco naruszył art. 433 § 2 k.p.k. i że mogło to mieć istotny wpływ na treść wyroku. W szczególności w żaden sposób nie odniósł się do okoliczności podniesionych przez obrońcę, który wskazywał, że:

1. wyrok Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 14 sierpnia 2012 r., sygn. akt VIII K 501/12, uprawomocnił się w dniu 29 sierpnia 2012 r. Wyrokiem tym orzeczono wobec L. Z. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby 4 lat, zatem okres próby upłynął 29 sierpnia 2016 r. Orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych przez okres 3 lat, który to środek karny został wykonany z dniem 16 marca 2017 r.

2. Zgodnie z treścią art. 76 § 1 k.k. skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby. Z kolei art. 76 § 4 (prawidłowo: § 2 - uw. SN) k.k. stanowi, że jeżeli wobec skazanego orzeczono grzywnę, środek karny, przepadek lub środek kompensacyjny, zatarcie skazania nie może nastąpić przed ich wykonaniem, darowaniem albo przedawnieniem ich wykonania.

3. Wobec tego przy ocenie zatarcia przedmiotowego skazania należy wziąć pod uwagę koniec próby, który mija z upływem 29 sierpnia 2016 r. do którego należy doliczyć okres 6 miesięcy, zatem modelowe zatarcie przedmiotowego skazania upłynęłoby po dniu 28 lutego 2017 r., najdalej 1 marca 2017 r. Ponieważ środek karny został wykonany po dniu „formalnego” zatarcia skazania, trzeba przyjąć, że do zatarcia doszło w dniu jego wykonania, tj. w dniu 16 marca 2017 r.

4. Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jaworze z dnia 15 grudnia 2015 r., sygn. akt II K 194/15, L. Z. wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby 2 lat. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 9 marca 2016 r, zatem koniec okresu próby upłynął 9 marca 2018 r. Od tej daty należy obliczyć półroczny termin do zatarcia skazania, który upłynął 9 września 2018 r.

5. Wobec tego, nawet przy uwzględnieniu wskazanej przez Sąd a *quo* reguły jednoczesnego zatarcia wszystkich skazań, dostrzec trzeba, że zarówno skazanie wynikające z wyroku z dnia 14 sierpnia 2012 r., jak i późniejszego, tj. z dnia 15 grudnia 2015 r., zatarły się jednocześnie z upływem najdłuższego terminu, tj. z upływem 9 września 2018 r. i od tej daty, zgodnie art. 106 k.k. trzeba je uważać za niebyłe.

Ta szczegółowa argumentacja obrońcy wymagała odpowiednio wnikliwego jej rozważenia w toku kontroli instancyjnej, w szczególności wykazania, że obrońca błędnie obliczył datę zatarcia obu skazań, jednak - jak wynika z przytoczonego fragmentu uzasadnienia wyroku - Sąd odwoławczy tego zaniechał, ograniczając się do wskazania, że zaskarżony wyrok jest prawidłowy, bowiem wydanie wyroku przez Sąd Rejonowy w Jaworze zablokowało zatarcie skazania z wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy. Nawet ograniczając się do tak powierzchownego wyводу, Sąd Okręgowy powinien dostrzec, mając w polu widzenia podane przez siebie wymiary kar i okresy próby oraz, skoro nie wzmiankował o środku karnym, treść jedynie art. 76 § 1 k.k., że nie jest pozbawiony racji pogląd obrońcy o zatarciu obu skazań przed datą wyrokowania w niniejszej sprawie. Istotne znaczenie ma przy tym wymieniona przez Sąd Rejonowy okoliczność zaistniała w postępowaniu wykonawczym prowadzonym w sprawie Sądu Rejonowego w Jaworze II K 194/15. Mianowicie chociaż postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2016 r. Sąd ten zarządził wykonanie warunkowo zawieszanej kary, to uchylił to postanowienie w dniu 23 listopada 2016 r. W uzupełnieniu celowe będzie odnotować, że chociaż w pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wyraził pogląd o jej oczywistej bezzasadności, to w żaden sposób nie nawiązał do kwestii zatarcia skazania L. Z.

Przepis art. 436 k.p.k., który na podstawie art. 518 k.p.k. ma zastosowanie w postępowaniu kasacyjnym, zwalnia od badania zasadności innych zarzutów podniesionych w kasacji, celowe będzie jednak zauważyć, że obrońca, tak w apelacji, jak i w kasacji forsując tezę o braku dowodów, które jednoznacznie wskazywałyby na stan nietrzeźwości L. Z. w chwili kiedy prowadził samochód, nie dostrzega dowodów, które potwierdzają to ustalenie. Jest faktem, że kiedy po zatrzymaniu kierującego pojazdem funkcjonariusze Policji przystąpili do badania stanu jego trzeźwości, to po dokonaniu badania urządzeniem Drager alcotest 7110 z wynikiem

0,99 mg/l (17 lipca 2021 r., godz. 22.27 - protokół k. 16 akt sprawy), przy próbie ponownego badania urządzenie „odmówiło posłuszeństwa” (notatka funkcjonariusza Policji S. F. - k. 1-2). Procedurę tę jednak powtórzono i badania przeprowadzone 17 lipca 2021 r. o godz. 23.56 i 23.58 dały wyniki odpowiednio: 0,95 mg/l i 0,94 mg/l, zaś przeprowadzone 18 lipca 2021 r. o godz. 24.29 (właściwie 0.29) i 1.00 dały wyniki: 0,93 mg/l i 0,82 mg/l (k. 18). Sąd Okręgowy odnotował zarówno fakt awarii miernika pierwotnie użytego do badania stanu trzeźwości L. Z., jak i ponowienia badania. Wyniki badań korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego, który konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (zob. wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie - k. 29, 67 odw., 91 odw.). Podał, że wcześniej cyt. „pokłóciłem się z kobietą i poszedłem się napić. (...) tak się zdenerwowałem, że wypilem pięć 100 ml butelek wódki” (k. 29). Sąd Rejonowy wyjaśnienia oskarżonego uznał za „wiarygodne w całości”, zaś przypomniał je Sąd odwoławczy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1. wyroku. Zawarte w pkt 2 orzeczenie nakazujące zwrócenie oskarżonemu opłaty od kasacji znajduje oparcie w art. 524 § 4 k.p.k.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy w Gdańsku należycie rozważył zarzuty apelacji, z uwzględnieniem uwag poczynionych w niniejszym uzasadnieniu. Trudno przy tym nie wskazać, że Sąd musi mieć w polu widzenia obowiązujące przepisy prawa, skoro w uzasadnieniu wyroku zawarł stwierdzenia niemające oparcia w tych przepisach. Mianowicie akcentował, że „Kodeks postępowania karnego ustanawia zasadę, że sąd odwoławczy nie może przeprowadzić postępowania dowodowego co do istoty sprawy (art. 452 § 1). (...). W wyjątkowych wypadkach sąd odwoławczy może jednak, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, przeprowadzić dowód na rozprawie, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości lub w znacznej części (art. 452 § 2 k.p.k.). Jeżeli zachodzi potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego, a powyższe warunki nie są spełnione, sąd powinien uchylić wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania”. Stwierdzenia te wręcz zaskakują, bowiem ignorują obowiązujące od 1 lipca 2015 r. reguły procedowania sądu odwoławczego,

zwłaszcza wyznaczone treścią art. 452 § 2 k.p.k. (nie ma w tym artykule jednostki redakcyjnej oznaczonej jako § 1) i art. 437 § 2 k.p.k.

Marek Pietruszyński Włodzimierz Wróbel Zbigniew Puskarski

[J.I.]

[ms]